

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 652/2024-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **HARD FOREST s.r.o.**, Lopušné Pažite 20, zastúpenej hbr advokáti s. r. o., Kalinčiakova 33, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/10/2023 z 29. júla 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. novembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a žiada priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a ostatných listín vyplýva, že v spore vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 7C/1/2020 sa sťažovateľka podanou žalobou o ochranu dobrej povesti právnickej osoby a poskytnutie primeraného zadost'učinenia domáhala, aby súd žalovanému uložil povinnosť v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku zverejniť na svojom webovom sídle rozsudok okresného súdu č. k. 18C/79/2013-400 z 11. februára 2016 a rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 10Co/201/2016-455 z 29. novembra 2016 v plnom znení s anonymizovaním osobných údajov spolu s ospravedlnením a aby súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 10 000 eur.

3. Žalovaný je pozemkovým spoločenstvom, ktoré hospodári a podniká na spoločnej nehnuteľnosti, zabezpečuje spoločné užívanie a obstarávanie spoločných vecí vyplývajúcich z jej vlastníctva a z výkonu poľnohospodárskej výroby, hospodárenia v lesoch a z výkonu práva poľovníctva. Sťažovateľka je obchodnou spoločnosťou, ktorá sa v rámci svojho podnikania venuje poskytovaniu

služieb v oblasti lesného hospodárstva. V rokoch 2008 až 2010 mala sťažovateľka so žalovaným uzavretú zmluvu o nájme lesných pozemkov, ktorá vyústila do sporu proti sťažovateľke o zaplatenie platby za údržbu lesných ciest, za vyťažené a nezaplatené drevo a za ťažbu dreva. Spor bol ukončený rozsudkom okresného súdu č. k. 18C 79/2013-400 z 11. februára 2016 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 10Co 201/2016 z 29. novembra 2016, ktorého účastníkom (vtedy na strane žalobcu) nebol žalovaný, ale fyzická osoba, ktorej boli postúpené pohľadávky proti sťažovateľke.

4. K zásahu do práva na ochranu dobrého mena sťažovateľky malo dôjsť tým, že žalovaný na svojej webovej stránke www.urbariatknm.sk zverejnil 29. novembra 2011 v sekcii aktuality správu s označením „*Doterajšia činnosť výboru*“. Zverejnením tejto správy mal žalovaný trvalo od 29. novembra 2011 najmenej do 17. apríla 2019 zverejňovať informácie o žalobcovi, ktoré mali byť nepodložené, neodôvodnené, nepreukázané, pričom obsah týchto informácií je spôsobilý zasiahnuť a zasahuje do práv žalobcu. Podľa žalovaného bola správa o činnosti výboru určená členom urbariátu, a nie verejnosti, nebola uverejnená v žiadnych médiách. Informácie o sťažovateľke vychádzali zo znaleckého posudku, ktorý bol podkladom pre spomínaný civilný spor, o ktorého výsledku však žalovaný nemal informácie.

5. Okresný súd rozsudkom č. k. 7C/1/2020-179 z 22. septembra 2021 žalobu zamietol v plnom rozsahu, čo odôvodnil premlčaním nárokov uplatňovaných sťažovateľkou vo všeobecnej premlčacej dobe podľa § 101 Občianskeho zákonníka plynúcej od prvého dňa zverejnenia obsahu týkajúceho sa sťažovateľky na internetovej stránke žalovaného. Na odvolanie sťažovateľky krajský súd rozsudkom č. k. 11Co/42/2022-238 z 28. júna 2022 rozsudok okresného súdu potvrdil, pričom zdôraznil, že zverejnenie spornej nepravdivej informácie nemožno chápať inak ako jediný zásah do práva právnickej osoby na ochranu dobrej povesti, keď premlčacia doba začína plynúť odo dňa nasledujúceho po vykonaní tohto neoprávneného zásahu. V prejednávanom spore nešlo o opakované zverejňovanie, prípadne dopĺňanie tej istej informácie, ale o prípad, keď žalovaný zverejnil nepravdivú informáciu na svojej webovej stránke iba jedenkrát.

6. Sťažovateľka podala proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku. Odvolací súd dospel podľa nej k nesprávnemu právnomu záveru o posúdení okamihu, od ktorého plynie premlčacia doba na uplatnenie práva z trvajúceho zásahu do práva na ochranu dobrej povesti právnickej osoby, pričom určenie tohto okamihu považuje sťažovateľka za rozhodujúcu otázku, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Rozsudok odvolacieho súdu podľa sťažovateľky nezohľadnil osobitosti internetu ako ubiquitousho nástroja modernej doby ani súkromný charakter zverejneného zasahujúceho obsahu. Zverejnenie správy zasahujúcej do dobrej povesti sťažovateľky predstavuje trvajúci zásah, pričom kvalita ujmy sa plynutím času, po ktorý zásah trvá, zvyšuje a ujma narastá. Požadovaná peňažná náhrada je v priamej súvislosti s rozsahom ujmy, preto čím rozsiahlejšia a závažnejšia je ujma, tým vyššia by mala byť požadovaná peňažná náhrada. Pokiaľ čas predstavuje faktor závažnosti ujmy a faktor určenia výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, je podľa dovolateľa potrebné nahliadnuť na začiatok premlčacej doby ako na okamih, keď došlo k zásahu v plnom rozsahu, pričom jeho rozsah je určiteľný až ku dňu jeho skončenia. Podľa sťažovateľky konanie žalovaného možno analogicky prirovnať k trvácemu trestnému činu, ktorého podstatou je to, že sa postihuje práve udržiavanie protiprávneho stavu. Žalovaný vyvolal protiprávny stav tým, že zasahujúci obsah zverejnil na svojej webovej stránke a ponechaním tejto

správy na webovej stránke protiprávny stav naďalej udržiaval až do dňa stiahnutia zasahujúcej správy z webovej stránky žalovaného. Podľa sťažovateľky nemôže začať plynúť premlčacia doba skôr, než dôjde k ukončeniu protiprávneho konania (protiprávneho stavu), preto je namieste požadovať, aby súd zohľadnil, resp. sa kvalifikovane vysporiadal aj s možnosťou použitia analógie s trestným právom hmotným v tomto prípade. Sťažovateľka považovala za dôležité, aby sa súd vysporiadal s otázkou posúdenia začatia plynutia premlčacej doby v prípade nároku na peňažnú náhradu za ujmu spôsobenú zásahom do práva na ochranu dobrej povesti právnickej osoby pri zásahu, ktorý trvá dlhší čas. Aj keď hľadisko plynutia času v súvislosti so závažnosťou spôsobenej ujmy nie je výslovne predmetom právnej úpravy, neznamená to, že v práve neexistuje. Sťažovateľka v dovolaní navrhla, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie.

7. Najvyšší súd ako súd dovolací súd napadnutým rozsudkom dovolanie zamietol, poukazujúc na to, že odvolací súd v súvislosti s nastolenou otázkou začiatku plynutia premlčacej doby vychádzal zo záverov ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu týkajúcej sa premlčania práva na náhradu nemajetkovej ujmy fyzickej osoby v peniazoch, v zmysle ktorých *„je počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby náhrady za nemateriálnu ujmu podľa § 101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv. (porovnaj uznesenie NS SR zo dňa 17.2.2011 sp. zn. 5 Cdo/265/2009, príp. rozsudok NS SR sp. zn. 2Cdo 194/2011 zo dňa 27.11.2012).“*. Napriek tomu, že tieto závery sa týkajú nárokov fyzických osôb na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, možno ich použiť aj na obdobné nároky právnických osôb, keďže ide o majetkové práva právnických osôb zodpovedajúce osobnostným právam fyzických osôb. Odvolací súd potom názor žalobcu vychádzajúci z toho, že pre začatie plynutia premlčacej doby bolo rozhodné, kedy došlo k ukončeniu predmetného zásahu, považoval za nesprávny. Daný záver nemá žiadnu oporu v relevantnej právnej úprave § 101 Občianskeho zákonníka, keď akceptovaním výkladu žalobcu by si žalobca v prípade ním deklarovaného „trvajúceho“ neoprávneného zásahu sám určoval začiatok plynutia premlčacej doby, čo by viedlo k neudržateľnému záveru o (na strane žalobcu subjektívnej) nepremľateľnosti tohto práva. Odvolací súd dospel k záveru, že nárok na ochranu pred zásahom do dobrej povesti vznikol už samotným zásahom do dobrej povesti zakladajúcim právo na ochranu (t. j. zverejnením nepravdivej informácie), a nie „pretrvávaním“ tohto stavu.

8. Dovolací súd sa s už uvedeným názorom odvolacieho súdu stotožnil v plnom rozsahu, pričom odkázal na teoretické východiská a účel inštitútu premlčania. Trojročná premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Za tento deň sa všeobecne považuje deň, keď sa právo mohlo po prvý raz uplatniť na súde, teda len čo mohla byť dôvodne podaná žaloba na súde (*actio nata*). Ako na to aj odvolací súd správne poukázal, ide o objektívnu možnosť vykonať právo bez zreteľa na to, či oprávnená osoba by mohla právo subjektívne vykonať alebo nie, t. j. či oprávnený subjektívne vedel alebo nevedel o svojom práve (pozri napr. R 17/2017). Dovolací súd v napadnutom rozsudku súčasne poukázal na to, že opačný právny názor zastávaný sťažovateľkou podmieňuje objektívny charakter začiatku plynutia premlčacej doby podľa § 101 Občianskeho zákonníka subjektívnym prvkom v podobe odstránenia neoprávneného zásahu, čo by znamenalo neprípustné posunutie začiatku plynutia premlčacej doby podľa ľubovôle porušovateľa práva

na dobrú povest' právnickej osoby (R 17/2017), keď konštatoval, že objektívny charakter začiatku plynutia premlčacej doby, ktorý vyplýva z § 101 Občianskeho zákonníka, nemôže byť závislý od subjektívneho prvku, keďže by to bolo v zrejmom rozpore s účelom inštitútu premlčania. Uvedené platí podľa názoru dovolacieho súdu bez ohľadu na to, či ide o trvajúci zásah, keďže aj prípadné zvyšovanie závažnosti zásahu v súvislosti s plynutím času by mohlo mať vplyv iba na rozsah, nie však na samotný vznik nároku na ochranu proti zásahu do dobrej povesti právnickej osoby. Pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľky založenú na prirovnávaní konania žalovaného k trvácemu trestnému činu v súvislosti s „*možnosťou použitia analógie s trestným právom hmotným v tomto prípade*“, dovolací súd uviedol, že analógiu možno uplatniť výlučne v prípadoch, keď zákon konkrétnu problematiku neupravuje. Otázku začiatku plynutia premlčacej doby upravuje Občiansky zákonník výslovne v § 101, keď normuje, že „premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.“. Dovolací súd sa s argumentáciou sťažovateľky nestotožnil, uvádzajúc, že v danom prípade možno uvažovať nanajvýš o použití rôznych výkladových metód, nie však o analógii, ktorej použitie v prípade problematiky výslovne upravenej v zákone by bolo v rozpore s ústavným princípom legality štátnej moci.

II.

Argumentácia sťažovateľky

9. Sťažovateľka namieta, že napadnutým rozsudkom dovolacieho súdu malo dôjsť k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a v tejto súvislosti argumentuje v troch argumentačných líniách: (i) plynutie premlčacej doby, (ii) použitie analógie a (iii) povaha internetu.

10. V súvislosti s plynutím premlčacej doby sťažovateľka namieta, že zverejnenie informácie, ktorá predstavuje zásah do práva na ochranu dobrej povesti právnickej osoby na internete, nie je činom, ktorého trvanie sa skončí dňom zverejnenia zasahujúcej informácie, a je len spôsobom, akým je zásah do dobrej povesti začatý; do práv sťažovateľky zasahuje práve zverejnená informácia. Zásah do dobrej povesti totiž trval od zverejnenia až do stiahnutia informácie z webovej stránky porušiteľa, pričom kroky porušiteľa, ako sú zverejnenie informácie, jej udržiavanie na stránke a stiahnutie informácie zo stránky, boli konaniami porušiteľa, a teda zásahmi do práva sťažovateľky na ochranu dobrej povesti. Plynutie času má podľa názoru sťažovateľky za následok zhoršovanie závažnosti potenciálneho dopadu (účinkov) takéhoto zásahu. Čím dlhšiu dobu zásah trvá, tým je zásah závažnejší. Zásah trval od okamihu zverejnenia zasahujúcej informácie (29. novembra 2011) až do okamihu, keď bol ukončený odstránením zasahujúcej informácie z internetu 10 júna 2019. Trojročná premlčacia doba, ktorá má podľa napadnutého rozsudku plynúť odo dňa nasledujúceho po dni zverejnenia zasahujúcej správy, nesleduje podľa názoru sťažovateľky požadovaný legitímny cieľ a je neprimeraná k ujme spôsobenej sťažovateľke zásahom do jej dobrej povesti. Najvyšší súd mal podľa názoru sťažovateľky dospieť k nesprávnemu a ústavne nekonformnému záveru o viazaní objektívneho charakteru začiatku plynutia premlčacej doby podľa § 101 Občianskeho zákonníka subjektívnym prvkom v podobe odstránenia neoprávneného zásahu, čo by znamenalo neprípustné posunutie začiatku plynutia premlčacej doby podľa ľubovôle porušiteľa práva na dobrú povest' právnickej osoby.

11. V súvislosti s použitím analógie sťažovateľka uvádza, že § 101 Občianskeho zákonníka a ani žiadne iné ustanovenie Občianskeho zákonníka vyslovene neupravujú začiatok plynutia premlčacej doby v prípade trvajúceho zásahu do dobrej povesti právnickej osoby prostredníctvom internetu, čo podľa jej názoru predstavuje „medzeru v zákone“, ktorá má byť prvým predpokladom použitia analógie. Ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka síce určuje právne následky (premlčanie nároku v trojročnej premlčacej dobe plynúcej odo dňa, keď bolo možné právo uplatniť po prvý raz), ale neurčuje ich komplexne. Nie je vyriešená otázka právnych následkov (plynutie trojročnej premlčacej doby), ak zásah do dobrej povesti trvá dlhšie ako samotná premlčacia doba, ak je počítaná od okamihu vzniku (začatia) zásahu. V tejto súvislosti sťažovateľka poukazuje na § 122 ods. 12 Trestného zákona: „*Za trváci trestný čin sa považuje vyvolanie a udržiavanie alebo len udržiavanie protiprávneho stavu.*“ Analógia je reakciou na to, že zákon nemôže predpokladať všetky okolnosti bežného života. Plynutie všeobecnej trojročnej premlčacej doby podľa § 101 Občianskeho zákonníka má význam predovšetkým vo vzťahu k vymáhaniu peňažných pohľadávok, keď je skutková situácia jednoznačná – ihneď po zosplatnení pohľadávky veriteľovi začína plynúť trojročná premlčacia doba na uplatnenie jeho nároku. V prejednávanej veci dôvodom, prečo podľa názoru sťažovateľky § 101 Občianskeho zákonníka nemožno použiť na uplatnenie jej nárokov, je práve spôsob, akým bolo zasiahnuté do dobrej povesti sťažovateľky. Porušiteľ (žalovaný) na svojej webovej stránke po dobu približne 8 rokov, teda po dobu presahujúcu trojročnú premlčaciu dobu, zverejňoval nepravdivé informácie o sťažovateľke, a teda udržiaval protiprávny stav, ktorý sa vo svojom celom obsahu skončil až po stiahnutí uvedeného obsahu z predmetnej webovej stránky.

12. V súvislosti s povahou internetu sťažovateľka uvádza, že konanie porušiteľa je potrebné posúdiť aj v kontexte technologického pokroku – rozvoja internetu, nad ktorým nemohol zákonodarca pri tvorbe § 101 Občianskeho zákonníka v 60. rokoch 20. storočia pomýšľať, avšak ktorého výklad súdom by mal byť pre „aktuálny svet“ použiteľný. Správa porušiteľa (žalovaného), ktorý je pozemkovým spoločenstvom, získala vonkajší dosah, teda samotné pozemkové spoločenstvo publikovalo svoju správu takým spôsobom, že sa stala dostupnou aj iným osobám, nie iba jeho členom. Sťažovateľka odkazuje na bod 63 rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva z 5. mája 2011 vo veci Editorial Board of Pravoye Delo and Shtetel v. Ukrajina, podľa ktorého: „*Je pravdou, že internet je informačný a komunikačný nástroj odlišný od tlačенých médií, najmä pokiaľ ide o schopnosť uchovávať a prenášať informácie. Elektronická sieť, ktorá slúži miliardám používateľov po celom svete, nepodlieha a potenciálne nikdy nebude podliehať rovnakým predpisom a kontrole. Riziko poškodenia, ktoré predstavuje obsah a komunikácia na internete na výkon a požívanie základných práv a slobôd, najmä práva na rešpektovanie súkromného života, je určite vyššie ako riziko, ktoré predstavuje tlač. Preto sa pravidlá upravujúce reprodukciu materiálov z tlačенých médií a internetu môžu líšiť. Tie musia byť nepochybne prispôbené špecifikám technológie, aby sa zabezpečila ochrana a podpora dotknutých základných práv a slobôd.*“ V súvislosti so špecifikami internetu sťažovateľka uvádza, že súd musí pri svojom rozhodovaní zohľadniť odlišnosť prostredia, v ktorom sa realizuje ochrana základných práv a slobôd.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom skúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľkou formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

14. Po preskúmaní argumentačného základu ústavnej sťažnosti a napadnutého rozsudku najvyššieho súdu dospel ústavný súd k záveru, že právne závery dovolacieho súdu týkajúce sa určenia počiatku plynutia všeobecnej premlčacej doby podľa § 101 Občianskeho zákonníka v prípade, o aký ide v prejednávanej veci, nevykazujú znaky ústavnej neudržateľnosti. Dovolací súd svoje právne názory riadne odôvodnil, odkazujúc na relevantnú rozhodovaciu prax (R 17/2017, 5Cdo/265/2009, 2Cdo/194/2011). Fakt, že informácie zasahujúce do práv sťažovateľky boli zverejnené v internetovom priestore po dobu 8 rokov, neodôvodňuje záver o nemožnosti aplikácie jasnej, určitej a zrozumiteľnej právnej normy obsiahnutej v § 101 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Uplatnenie právneho názoru sťažovateľky by bolo v kolízii s účelom inštitútu premlčania, ktorým je dopad objektívnej okolnosti plynutia času na uplatňovanie subjektívnych práv, keď by s ohľadom na povahu internetu bolo umožnené uplatňovanie subjektívnych práv a nárokov z nich vyplývajúcich aj po uplynutí desiatok rokov odo dňa prvého zverejnenia informácií poškodzujúcich práva subjektu. Interpretácia obsahu § 101 zvolená a aplikovaná dovolacím súdom plne zodpovedá účelu inštitútu premlčania, ako aj princípu právnej istoty.

15. Nemožno opomenúť ani historickú zásadu súkromného práva „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o nich, inak ich podcenením či zanedbaním môžu svoje práva strácať (podobne I. ÚS 131/2019, II. ÚS 444/2012). Práve s ohľadom na sťažovateľkou opisovanú povahu a dostupnosť internetu mala sťažovateľka nepochybne objektívnu možnosť vyhládať obsah poškodzujúci jej práva, a to v čase bezodkladne po jeho zverejnení, podobne ako sa neskôršie dozvedela o existencii a obsahu informácie obsahujúcej jej obchodné meno. Nad rámec uvedeného je rovnako potrebné zdôrazniť, že zo strany žalovaného nedošlo k opakovanému zverejňovaniu či dopĺňaniu tej istej informácie, ale o prípad, keď žalovaný zverejnil nepravdivú informáciu na svojej webovej stránke iba jedenkrát.

16. V uvedenom kontexte rovnako neobstojí ani argumentácia s uplatnením analógie podľa trestného práva hmotného. Princíp analógie práva (*analogia iuris*) legislatívne zakotvený v § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka nedovoľuje primeranú aplikáciu noriem trestného práva hmotného

na súkromnoprávne vzťahy civilnej (občianskoprávnej) povahy. Samotný fakt, že platná právna úprava občianskeho práva hmotného neobsahuje výslovnú a osobitnú právnu úpravu premlčania nárokov vyplývajúcich z neoprávnených zásahov do názvu a dobrej povesti právnickej osoby podľa § 19b ods. 2 Občianskeho zákonníka, nezakladá „medzeru v zákone“ odôvodňujúcu použitie analógie. Zákonodarca normatívne upravil osobitné premlčacie doby na premlčanie nárokov, ktorých špecifická povaha to odôvodňovala, pričom druhovo nešlo o nároky uplatňované sťažovateľkou pred všeobecnými súdmi. Na nároky uplatňované sťažovateľkou pred všeobecnými súdmi sa preto uplatňuje všeobecná premlčacia doba podľa § 101 Občianskeho zákonníka. S uvedenými aspektmi sa riadne vysporiadal aj dovolací súd v bode 15 odôvodnenia napádaného rozsudku.

17. Ani argumentácia o špecifickej povahe internetu a o publicite správy žalovaného neodôvodňuje neústavnosť napádaného rozsudku dovolacieho súdu. Forma publikácie obsahu poškodzujúceho práva sťažovateľky je relevantná v kontexte miery intenzity zásahu do práv sťažovateľky, ktorá by bola predmetom dokazovania v konaní pred všeobecným súdom, ak by sťažovateľka uplatnila svoje nároky včas, teda pred uplynutím premlčacej doby, a preto je irelevantná aj argumentácia odkazom na bod 63 rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva z 5. mája 2011 vo veci Editorial Board of Pravoye Delo and Shtekel v. Ukrajina.

18. Nad rámec už uvedeného v súvislosti so sťažnostnými námietkami sťažovateľky ústavný súd uvádza, že v posudzovanej veci nezistil, že by napadnutým rozsudkom dovolacieho súdu došlo k porušeniu ústavných práv označených v sťažnosti. Ústavný súd konštatuje, že mu neprislúcha prehodnocovať právne závery prijaté dovolacím súdom, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Dovolací súd vo veci sťažovateľky postupoval v zmysle relevantných zákonných ustanovení, pričom z rozsudku dovolacieho súdu nevyplýva svojvôľa alebo taká aplikácia a interpretácia relevantnej právnej úpravy, ktorá by bola extrémnym vybočením z pravidiel upravujúcich dovolacie konanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2024

Libor Duľa
predseda senátu